

ὡς δυνατὴν, καὶ μόνος πάλιν ἔγραψεν ἐν μανάκριβον ἄμφω ὁ Ζαλοκώστας, συγκολλήσας μάλιστα τοῦτο ὁμηρικῶς μετὰ ὀνόματος πληθυντικῷ. Ἄλλ' οὐδ' εἰς τοὺς παλαιούς χρόνους ἦτο μεγάλη ἢ κἀν ἀκριβῆς τοῦ τύπου τούτου ἢ χρῆσις. Πολλάκις τῷ ὄντι μεταχειρίζεται αὐτὸν ὁ Ὅμηρος προκειμένου περὶ πολλῶν καὶ ἀντ' αὐτοῦ πληθυντικὸν προκειμένου περὶ δύο· οὐδ' εἶναι προσεκτικώτεροι περὶ τὴν χρῆσιν του ὁ Πλάτων, ὁ Ἀριστοφάνης καὶ μάλιστα ὁ Ξενοφῶν, ἐκτὸς μόνον ἂν υποθέσωμεν ὅτι πρόκειται περὶ ἰδιαιτέρου τινος εἶδους πολυοφθάλμων ἵππων ἐν τῷ χωρίῳ, ὅπου διδάσκει ἡμᾶς πῶς ὁ μὲν «ἰπποκένταυρος προορᾶται» δυϊκῶς «τοῖν ὀφθαλμοῖν», ὁ δὲ ἵππος βλέπει πληθυντικῶς «τοῖς ὀφθαλμοῖς». Οὕτω στερούμενος ἀπὸ πολλοῦ ἀληθοῦς ὑπάρξεως, ἦτοι ἐκφραστικῆς δυνάμεως, ἀπέβαλεν ὁ δυϊκὸς κατὰ τοὺς μακεδονικοὺς χρόνους καὶ τὴν τυπικὴν. Ἄν δὲ ὑπῆρξεν ὁ βίος αὐτοῦ ἄδοξος καὶ βραχύς, πῦτύχησε τούλάχιστον ν' ἀναπαυθῆ ἐν τῷ τάφῳ του ἡσύχως, ὀλιγώτερον παντὸς ἄλλου τῶν ὁμονόμων τύπων ἐνοχληθεὶς ὑπὸ τῆς μανίας τῶν τυμωρῶν. Ἐξ ἴσου εὐκόλον εἶναι ν' ἀνευρεθῆ παρ' Ὁμήρῳ ἢ ἀρχῇ τῆς ἀντικαταστάσεως τῶν μονολεκτικῶν διὰ περιφοριστικῶν χρόνων. Αὕτη προῆλθε κυρίως, ὅπως καὶ εἰς τὰς συγγενεῖς γλώσσας, ἐκ τῆς βαθμιαίας μεταπτώσεως τῆς σημασίας τοῦ θέλω ἀπὸ βουλευτικῆς εἰς μελλοντικὴν καὶ τῆς τοῦ ἔχω ἀπὸ κτητικῆς εἰς δηλωτικὴν τοῦ παρωχημένου. Ἀνάλογα τῶν σημερινῶν θέλω θώσσει καὶ θέλω ὁμόσει εἶναι τὰ ὁμηρικὰ : «Πάντ' ἐθέλω δό-